

skyld, men for børnenes. Derfor bliver det grundlæggende princip fremover, at afgørelser skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet. Med det princip følger, at forældrene skal tage ansvar for barnet og samarbejde om væsentlige beslutninger.

En anden ting, som jeg gerne vil fremhæve, er, at forældrene med den nye lov som udgangspunkt skal have fælles forældremyndighed, også efter et brud. Det er samtidig sådan, at retten kan ophæve den fælles forældremyndighed, hvis der ligger tungtvejende grunde bag at gøre det.

Det sidste, jeg vil nævne, er, at børnene selv skal inddrages i sagerne omkring forældremyndighed. Der skal ikke herske tvivl om, at netop det at inddrage børnene er noget af det, som vi i Venstre har gjort os mange tanker om, for det er efter vores mening meget vigtigt og godt, at børnene bliver hørt, men det er også klart, at vi har haft nogle bekymringer om, hvordan sådanne samtaler skal foregå. For det er helt afgørende, at børnene ikke føler, at det er dem, der f.eks. selv skal træffe en beslutning om, hvor de skal bo. Men vi mener som sagt, at det er godt at høre barnets betragtninger, og så er det selvfølgelig også sådan, at det bliver børnesagkyndige, der skal foretage samtalen. På den måde mener vi at vi har sikret os mod, at beslutningerne bliver lagt på barnet, men det er naturligvis noget, som vi vil følge og holde øje med, og det har jeg også forstået at der er bred enighed om blandt Folketingets partier.

Samlet set er vi rigtig godt tilfredse med både hele forløbet omkring forhandlingerne og selve resultatet, for det er blevet rigtig flot. Så vi glæder os over, at det er et samlet Folketing, der står bag loven, og vi stemmer selvfølgelig også for.

Formanden:

Tak til fru Inger Støjberg. Og så er det fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

For Socialdemokraterne er det helt afgørende, at det er barnet, som har hovedrollen, og dermed altså også barnets perspektiv, der er i fokus, når der skal findes løsninger for barnet ved forældrenes samlivsophør. Det er ikke barnet, men forældrene, som ikke kan få deres samliv til at fungere. Derfor bør det også kun være de voksnes problem, og det bør ikke påføres barnet, når samlivet ophæves.

Et barn har som udgangspunkt ret til begge sine forældre, og det er ikke forældrene, der har ret til barnet. Det er og bør være det bærende element. Derfor er det også Socialdemokratiets meget klare holdning, at forældrene har et meget stort fælles ansvar for deres barn, også selv om de ikke kan finde ud af at leve sammen. Det er forældrenes fælles ansvar at drage omsorg for barnet bl.a. ved at formå at få samarbejdet om væsentlige forhold for barnet til at fungere. Derfor er det også rigtigt at medtage en vurdering af, hvem af forældrene der på længere sigt må anses for at være bedst egnet til at sikre barnet kontakt med den forælder, det ikke bor hos.

Tilsvarende synes vi, at det er meget vigtigt, at barnet får mulighed for at blive hørt under en sag. Barnets egne synspunkter bør indgå i alle forhold alt efter barnets modenhed og alder, men uden at det på nogen måde er barnet, der kommer til at stå med ansvaret. Ansvar er og bliver og skal fastholdes hos forældrene.

Dermed være også sagt: Det her er ikke lette sager. Men det er heller ikke nem lovgivning. Det er nemlig meget svært. Ikke desto mindre er det altså vores pligt som lovgivere at forsøge at give børnene de bedst mulige rammer for deres liv, også når faderen og moderen ikke kan få samlivet til at fungere.

KL 14.15

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi undervejs har været lidt utålmodige. Vi havde håbet, at vi langt hurtigere havde kunnet se dette forslag til en revision af lovgivningen, men sådan skulle det ikke gå. Til gengæld vil jeg så sige, at så meget mere glade er vi for, at vi altså nu er nået til vejs ende.

Vi ved, at ca. 25 pct. af alle børn enten lever sammen med den ene forælder eller i et sammenbragt forhold. Tilsvarende ved vi også fra undersøgelser fra Socialforskningsinstituttet, at for danske børn på 7½ år, der har oplevet familiebrud, viser det sig, at 64 pct. af børnene var omfattet af ordningen om fælles forældremyndighed. Dermed ser vi altså, at det store flertal af forældre allerede på det tidspunkt, hvor de går fra hinanden, er enige om forældremyndigheds-spørgsmålet.

Derfor – set i det lys – må tiden også være inde til at tage skridtet og sige, at udgangspunktet for alle må være fælles forældremyndighed, dog således at man kan ophæve den fælles forældremyndighed, hvis der ligger tungtvejende grunde derfor.